

Dulibie' dr. Duto

Libenik

Pojedini broj stoji Din — 50

Poštarina plaćena u gotovom

KATOLIK

God. II.

ŠIBENIK, 28. lipnja 1931.

Broj 26

Progonjena, ali nikad pobijedjena

Povijest katol. Crkve je lanac sva kovrskih patnja i progonstava. Hoće da je ponizuju, da je progone, ali najzad ona pobjeđuje. Da je Crkva ljudska ustanova oluje bi je već odana bile izbrisale sa zemaljske kugle. Progonstva se protiv nje obnavljaju u svakom vijeku, ne smeta, ona će ih sve redom pobijediti, ne jakošću oružja, već poniznim molitvama, i ustrpljenjem. Ovo dokazuje da je ona Božanskoga porijetla i po tome da je ona jedina prava Crkva Kristova. Božanski je Spasitelj trpio i bio progonen, tako mora da bude i Crkva.

Neprijatelji njezini zlobno joj predbacuju da je ratoborna, da je pogibeljna za državu i t. d. Ovim prigovorima oni hoće da opravdaju svoju mržnju prema Crkvi, i tako se opetuje povijest janjeta kojeg je proždri vuk jer da mu je tobože mutio vodu... dok svak znade, da je duh Crkve duh miroljubivosti, oprostjenja i da nema drugog cilja van sreće i posvećenja čovječanstva.

Nazaranin je bio progonen, tako mora da bude i njegova Crkva!

Apostoli su se u oči velike muke sablaznili poradi sramotne smrti Učitelja, te su smatrali da siromaštvo, slaboća, poniženje i smrt ne dolikuju Božanskom Veličanstvu. A baš one boli i ono poniženje najjači su dokaz, da je Isus obećani Spasitelj. U mnogim proročanstvima star. zavjeta (Isaia 53. Ps. 68. i 21.) Spasitelj je označen kao čovjek boli i poniženja. Šimun u hramu proriče da je Isus „postavljen na propast i na ustanak mnogima u Izraelu, i kao znak protiv kojega će se govoriti“ (L. II. 34.). Poslije uskrsnuća izričito se on poziva na svoju muku kao dokaz svojeg Božanstva: „Nije li to trebalo, da Krist pretrpi i tako uđe u slavu svoju? I počevši od Mojsija i svih proroka tumačaše im, što je za njega u sv. Pismu“ (L. XXIV 26).

A zašto su ovako progobili Krista?

Nije li On knez mira? Nijesu li anđeli pjevali na Božić: „Mir ljudima dobre volje“? Nije li njegov najmiliji pozdrav: „Mir vama“? Isus nam daje odgovor: „A ovo je sud, što svjetlost dođe na svijest, i ljudi zavoljiše većma tamu, nego li svjetlost; jer njihova djela bijahu zla; jer kogod zlo čini, mrzi na svjetlost i ne ide k svjetlosti, da se ne pokazuju djela njegova“ (Iv. III. 19.) Isus traži živu vjeru, poniznost, samozataju, ustrpljenje u križevima. Oholi, puteni, uživaoci zemaljskih dobara odbacili su ovu nauku i žive protiv njezinih zahtjeva. Tmina i svjetlost nikako nemogu da se slažu. Zato su opaki ogovarali, progobili a najzad i na sramotnu smrt osudili Spasitelja, tobože kao neprijatelja Cesaru i narodu. Među neprijateljima, bilo ih je svijesnih, koji su zatvorili oči pred Isusovim čudesima. Nisu htjeli da vjeruju. Iskušavali bi ga književnici i farizeji samo da ga mogu tužiti, a kad ne nadoše što, onda su ga krivo optužili ne bi li ga uništili: „Glavari svećenički i sav zbor tražahu lažno svjedočanstvo na Isusa, da bi ga na smrt predali“ (Mat. XXVI. 59). Mnogi su ga iz puka mrzili iz neznanja, jer su bili krivo i lažno naučani i nagovoreni, pa su vikali „Propni ga!“ Beznačajni Pilat, prestrašen od te buke, prizna ga nevinim, ali ga ipak dade izbatinati i osuditi na smrt... i tako se izvršilo djelo Božje Providnosti i otkupljenje. Trebalo je da Isus trpi i umre e da dođe do slave. Tako je bilo sa Spasiteljem, ovako mora da bude i Crkvom njegovom koja je udo Kristovo (I. Kor. VI. 15.) Bez Kalvarije nema Uskrsnuća. Bez patnje i progonstva nema pobjede i slave.

Ta progonstva je Isus prorekao svojoj Crkvi. Reče apostolima: „Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove... predati će vas sudovima i po zbornicama svojim bičevat će vas... svi će mrziti na vas radi imena mojega“ (Mat. X. 16). „Kako nijeste od svijeta,

nego vas ja od svijeta izabrah, zato svijet mrzi na vas... Nije sluga veći od gospodara svojega. Ako su mene progobili i vas će progobiti“ (Iv. XV. 19.) „Dolazi čas, kad će svaki, koji vas ubije misliti, da Bogu služi“. (Iv. XVI. 2.) Da će Crkva biti uvijek progobjena radi istih razloga s kojih su i Spasitelja progobili, to je jasno. Ali je On sagradio Crkvu svoju na tvrdoj pećini i vrata paklena ne će je nadvladati (Mat. XVI. 18.) Isus je rekao za svijet: „Na mene mrzi, jer ja svjedočim za nj. da su djela njegova zla“. (Iv. VII. 7.) Isti ovaj razlog vrijedi i za Crkvu koja kori svijet radi grijeha. Da se oslobode Krista, opaki svijet služio se je lažju, zlobom, nasiljem, krivim svjedočanstvama i progonstvima. Isto tako postupaju opaki i danas protiv Crkve. „Blago vama, kad vas usproklinju i usprogone i uzgovore na vas sve zlo lažući radi mene!“ (Mat. V. 11.) Krist je slavodobitno pobijedio sva progonstva i samu smrt, tako će i njegova sveta Katolička Crkva, u Meksiku, u Rusiji, u Španiji i u Italiji jer će u patnjama i poniženjima dobiti nove snage za nove pobjede.

Borba koja je počela u raju između Arhandela Mihovila i Lucifera traje i dalje u ovoj suznoj dolini, i dijeli ljude u dva tabora: Za i proti Boga, za i proti Krista. Ta borba biće dovršena na svršetku svijeta, kad se bude Krist, veliki Pobjeditelj pokazao na nebesima za zastavom križa u ruci da sudi čovječanstvu. Budimo s Crkvom i s Papom ako želimo biti među izabranicima.

J. fe

Katolicizam i napredak

(Značajni odlomak iz velikog govora preuzv. biskupa dr Srebrnića u Omišlju)

Mi katolici smo već po biti same naše sv. vjere napredni, i uvijek nje-gujemo pravi napredak, jer jeste to zapovjed samog Boga, koji je ljudskom rodu u njihovim prvim pretstav

nicima predao zemlju i sve što je s njome u vezi, da njome vlada i gospodari! Dandanas se mnogo govori o napretku i zbilja, kad promatramo iznašašća zadnjih decenija svaki se od nas divi čovjeku, koji putuje u zrak i pod morem i govori na najveće udaljenosti na svijetu. Nepregledne tvornice dižu se u gradovima i industrijskim centrima, da taj napredak usavršuju i da ga na nove sve više stupnjeve potiču. Ali na žalost, mi vidimo također, da današnji napredak ne služi usrećivanju čovjeka i ljudskog društva, jer bi bilo inače nemoguće, da ima danas uz bezbroj tvornica koje dokumentiraju tobožnji napredak na milijune zdravih jakih ljudi, koji traže zarade, ali ne mogu je naći; uz najveće bogastvo i raskoš na milijune ljudi, koji nemaju ni korice suhog kruha, kojim bi utišali glad sebi i svojoj djeci. Ne možemo govoriti o pravom napretku uoči ovakovih činjenica! I je li to pravi napredak, kad se posvuda sloboda sve više umanjuje? Nema napredka bez slobode! Danas se nalazimo u znamenju velikog nazadovanja. Stoga nije nikakvo čudo, ako su ugledni obrazovani ljudi izdali već knjige, u kojima na podlozi gornjih i sličnih činjenica dokazuju, da je sva evropska kultura i civilizacija osuđena na neizbježivu propast, ako se narodi Evrope ne ostave puteva, koji ljudsko društvo evidentno ne vode usrećivanju. I ja sam duboko uvjeren, da je ta današnja kultura sa svojom civilizacijom i svo-

jim napretkom osuđena na propast, jer joj manjka temelj, koji jedini daje jamstvo za istinsko usrećivanje našega iskrnjega i ljudskog društva uopće. Sadanja kultura i sav sadanji napredak ne pozna ljubavi prema iskrnjemu; on pozna samo sebičnost. Narodi grade svoj život na sebičnosti, na istom je temelju izgrađen današnji kapitalizam sa svojom industrijom, sa svojim tvornicama i sa svojim napredkom. Ali sebičnost isključuje usrećivanje iskrnjega i općenitosti. Budući je pak katolicizam po svojoj biti u neprestanoj borbi protiv sebičnosti, jer on zahtijeva i provada međusobnu ljubav jasno je, da može jedino on voditi narode i našega iskrnjega pravome usrećivanju i prema tome putevima pravog napredka, jer ludost je govoriti o pravom napretku i o svestranom napretku uopće, ako mu nije cilj usrećivati općenitosti i pojedinaca. No ljubav prema iskrnjemu — čovjeku nije prirodna. On mora biti za nju istom odgojen, ali uspješno odgojen samo pomoću principa i sredstava, što ih katolicizam nuda. Ako dakle čujete, da se ja Vaš biskup borim za kršćanski karakter odgoja djece, da se borim za kršćanski karakter naših društava, te da se borim proti svim udruženjima, koja u svome području od kršćanskih načela zaziru, onda znajte, da se prema svome najdubljem uvjerenju borim i za jedino pravi napredak u društvu, da se radi toga borim za jedino prave interese naše države i mile domovine!

Vi Omišljani, pokrenuli ste svoje zadruge, koje danas slave uspjehe svoga rada, na temelju kršćanske ljubavi i kršćanske nesebičnosti. Pokojni biskup Mahnić dao je poticaj, da se osnovao prvi Vaš zavod; tadanji Vaš župnik Franki mu je dao život, a njegovi nasljednici do današnjeg g. dekana Fugošića stalni su bili nesebični saradnici, da su se zadruge mogle sve ljepše razvijati. Tako imate u Vašim zadrugama prelijep dokaz, kako je jedino kršćanstvo podobno, da u snazi svojih načela i u snazi svojih sredstava jedno društvo, jedno mjesto, jedan narod i na socijalnom i gospodarskom polju dovede k plodovima pravog napredka. Iz srca želim, da Omišalj uvijek kroči dosadanjim putevima, oni mu garantuju polučenje svakog dobra iz Božjih ruku!

Nikodemi u Rusiji

Za Isusa i Njegov nauk nije se zanimao samo židovski puk, već i učenjaci. Među njima je bio jedan od vođa puka, veoma bogat čovjek, ugledan član velikog židovskog vijeća i učitelj zakona Mojsijeva, po imenu Nikodem.

Već na početku javnoga propovijedanja Isusova vida Nikodem, da Isus nije običan čovjek, dade se poučiti od Njega i postade Njegovim učenicom. No, jer su Židovi već onda zamrzili na Isusa, mišljaše Nikodem, da će najbolje služiti Isusu, ako ostane tajnim učenicom Njegovim. I zaista,

Rim u Moskvi

Za rimskog katolicizma u Moskvi doznali smo mnoge stvari od preuzv. d'Herbigny, nakon njegovih posjeta tom gradu.

U carsko vrijeme, ovaj grad imaše 30.000 katolika sa tri župe. Poljska kolonija je imala crkvu sv. Petra i Pavla, pa crkvu Bezgr. Začeca Bl. Dj. Marije, a svi ostali sv. Vjekoslav Francuza. Katarina II. je dozvolila ukazom od 5 XII. 1789., da Francuzi, nastanjeni u Moskvi, „sgrade sebi crkvu po rimskom zakonu“. I tako bude osnovana ova župa. Osnovatelji, župnici, dobročinitelji, pobožne žene, koje su tako krasno redile crkvu svi bijahu Francuzi.

Revolucijom je Sovjet odredio, da sve sebi prisvoji, iako je crkva bila francuska.

Članovi Sovjeta ipak bijahu pristojni, jer skidahu šešire, tiho razgovarahu, a u tabernakul nijesu dirali. Jedini metropolit Antoin, koji je bio uz boljševike, i predsjednik ove komisije, govorili su glasno i nesmiljeno htjedoše prisvojiti citavo srebrno posude. Vjernici su mu se protivili, jer to služi za službu Božju. Ali on će im nato: „Ovo posude teži 16 libra, ako do njih toliko držite a vi mi donesite u roku od tri dana, dvostruku količinu srebra, t. j. šestnaest kilograma“. No neki drugi član komisije, židov, uspije je da se zadovolji sa 12 kg. srebra.

Tada se dirljiv prizor dogodio. Župljani crkve sv. Vjekoslava donesoše odmah iz kuće svoje srebrene predmete kutije za šećer, vjenčane prstenove, a djeca sa suzama ostavljahu

svoje medaljice, služavke pak svoje naušnice, koje nijesu težile više od „dva grama srebra“. Ubogi vjernici! Sve što su imali moradoše dati ovoj gladnoj komisiji, samo da spase sveto liturgično posude. Postadoše siromasi zbog časti Božje e da bi tako i dalje slušali sv. misu i primali svetu pričest.

Za punih šest mjeseci u Moskvi je takav led, da se voda u skropionicama smrzava, jer ostavštine za uzdržavanje peći prisvojiše si Sovjeti. Ampule vinom i vodom treba držati u flašici „Termos“, još treba i topli povoj oko kaleža za vrijeme svete žrtve. Još u tome dječurlija gađa kamenjima u okna crkvena, i to sve vjernici mirno trpe, samo da mogu dalje slušati svetu misu. Za zaštitu crkvenih prozora sabrali su vjernici

kad su Židovi htjeli Isusa zatvoriti, ustao je u velikom vijeća na Njegovu obranu. I ako mu nije uspjelo da obrati članove velikog vijeća niti da ugasi njihovu mržnju na Isusa, ipak uspije mu da barem tog puta ne poduzeše nikakvih koraka proti Isusu, nego se razidoše, a da ništa ne zaključiš. I tako Nikodem kô tajni učenik Isusov radio je za Isusa, što ne bi bio mogao, da se je javno očitovao Njegovim sljedbenikom.

Od vremena Isusova pak sve do danas svaki put kad su davao i njegovi sljedbenici progonili Isusa i Njegov nauk uz mučenike — koji su se radije dali mučiti i ubiti negoli se od Kristove vjere odmetnuti — uvijek je bilo i Nikodema — tajnih Kristovih sljedbenika — koji su radili za Isusa i za održavanje Njegovog Evandjelja.

U najnovije doba imali smo svjetlih primjera u Meksiku, a eto ih danas i u Rusiji. U novije doba izlaze na vidjelo zanimive vijesti o vjerskim prilikama u Rusiji. Na istaknutim mjestima u sovjetskoj Rusiji pronađeno je nekoliko ličnosti, koje su potajno vodile razna vjerska udruženja. Tako n. pr. u Moskvi djelovala je od god. 1925. do 1929. tajna bogoslovska škola, koja je odgojila oko 250 svećenika. U Turkestanu bio je ravnatelj meteorološke postaje neki svećenik, koji je svakog mjeseca žrtvovao jedan dio svojih dohodaka za uzdržavanje tajne bogoslovije. U nekoj bolnici također u Turkestanu otkriven je neki liječnik

među sobom nešto novaca, dah prekrila prozore gvozdenim rešetkama.

Došlo je drugo teško pitanje: kako ćemo dobiti svećenika? Don Vidal je bio otpušten i prognan. Dobri poljski svećenici marljivo su radili, da pomognu francuskoj župi e da euharistični život u crkvi sv. Vjekoslava ne umre. Dekan crkve sv. Petra i Pavla, preč. Zelinski je bio prvi koji nakon sv. mise za Poljake odslužio drugu za Francuze. Zbog prevelike ove revnosti Sovjeti ga ispitaše i interniraše. Njega nasljedi vlč. Niemancevič, koji je naučio nešto francuski samo da može ispovijedati, ali, nakon kratkoga vremena, vjernici ni za njega nijesu ništa više znali. Tri puta su ga Sovjeti napsili da ga kazne za njegovu revnost, pa zato jer je o. dalje radio

primarius, koji je potajno bio biskup. U Petrogradu umrla je nedavno tobože „žena“ nekog liječnika poznata kao velika dobrotvorka, obljubljenja osobito među radničkom sirotinjom. Kod njezina sprovoda se otkrilo, da je to bila neka sestra redovnica.

Ne, ne zapušta Krist Crkvu svoju. On je uza nju do kraja svijeta.

Sunce se ne može dlanom pokriti

Starokatolički list prenaša članak iz sušačkog lista „Naša Sloga“ od 18. XI. 1930. kojim se napada katoličkog vjeroučitelja sušačke osnovne škole.

Dok taj list naših odmetnika prenaša napadaj na katoličkog svećenika, biće, da mu je „Naša Sloga“ srodna.

Mi nijesmo pozvani da sudimo tom vjeroučitelju, imade pozvanih, koji će mu suditi. Nego i mi ćemo prenijeti — i to baš iz lista naših odmetnika — uvod tog članka, da se vidi kako se sunce ne može dlanom pokriti. Kako ni mržnja nije kadra brisati historičku činjenicu, da je katoličko svećenstvo bilo i da je još uvijek vjerski i kulturni ponos našeg hrvatskog naroda. Evo uvoda tog članka:

„Franjevački samostan na Trsatu „kroz stoljeća bio je ne samo vjerski „nego i kulturni ponos hrvatskog dijela našeg naroda. A to je on u punoj mjeri i zavrijedio. Jer u njemu „su se odgajale legije vrijednih nacionalnih svećenika, koji su u ranim

za svoje ovce kao pravi pastir, odstraniše ga za uvijek i izagnaše.

Na Uskrs 1925 g. veliko iznenadno veselje snađe vjernike crkve sv. Vjekoslava. Dva redovnika, jedan dominikanac, a drugi asumpcionist držali su im nekoliko francuskih propovijedi. Otac Amondru bijaše došao iz Lenjingrada, a O. Neveu sa ravnica Dona, gdje je kao misijoner živio s malom francusko-belgijskom kolonijom rudara. Za dugo vremena on se hranio samo divljom travom, a odijelo mu je bilo do skrajnosti razdrapano. Često je u vršenju duhovne pastve bos hodao po snježnim poljanama, jer ne imaše obuče. Zaista su ova dva propovijednika svjedoci patnje katoličke Crkve u Rusiji i njenog dugog mučeništva. Došao je biskup d'Herbigny, i on je svako jutro ispovijedao Francuze, Ta-

„stoljećima novoga vijeka stajali na „braniku naše glagoljice, a kasnije na „braniku svih naših nacionalnih prava. „Takav njihov rad datira od prvog „početka pa sve ovamo do rata, za „vrijeme rata i iza rata. U trsatskom „samostanu odgajali su se samo takvi „franjevci, koji su bili prave sluge „božje i — narodne. Oni su kod nas „u Primorju i njegovom užem zaleđu „vršili onu svijetlu misiju koju su vršili „pod turskim gospodstvom franjevci u „Bosni i Hercegovini. I za to su oni „bili poštivani od svekolikog našeg „naroda“.

Sa naše strane potpisujemo svaku pojedinnu riječ te ističemo da je katolička crkva u svim narodima odgajala takve svećenike, pa ako se je koji pojedinac možda kadkad i iznevjerio duhu katoličke crkve ostao je kao iznimka pravilu.

Makar bilo sve istinito što se u nastavku tog članka piše proti vjeroučitelju sušačke osnovne škole, ostala bi istina, da bi on bio jedna iznimka u nebrojenim legijama hrvatskih katoličkih svećenika, koje je katolička crkva odgojila, a koji su dika i ponos našeg hrvatskog naroda sa vjerskog i kulturnog pogleda.

„Ako i svi paragrafi ustava propadnu, ipak će uvijek ostati jedan paragraf a taj paragraf jest: — Ti si Petar i na toj stijeni sazidaću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati.“

Windthorst Bismarcku

lijane, Švabe i Engleze, no i on je morao da putuje i da ostavi onu župu nad kojom uvijek prijete velika pogibelj

„Papinski Koledar“ od god. 1928. pripovijeda, da je biskup d'Herbigny bio dva puta u Moskvi, poslan od sv. Oca Pape i da je zaredio nekoliko biskupa e da ne bi katolici u sovjetskoj Rusiji ostali bez episkopata. Ta najveličanstvena liturgija redjenja pod boljševičkim jarmom imala je neprocijenivu važnost za budućnost katolicizma u Rusiji. Katolička Crkva kao u prvim vjekovima tako i danas raspolaze onom snagom, koja se zove junastvo, a koja se ničesa ne boji jer krv mučenika je sjeme kršćana. Spasitelju svijeta, spasi Rusiju!

Jofe.

Iz katoličkoga Šibenika

Proslava 500 godišnjice katedrale i Euharistički kongres u Šibeniku

Proslava petstogodišnjice katedrale u Šibeniku biće na 25. jula, blagdan sv. Jakova. Izabran je brš dan titulara katedrale kao najznačajniji i najsvečaniji. Povijest grada Šibenika i biskupije povezana je sa katedralom dakle i sa štovanjem sv. Jakova. Od najstarijih vremena za sve vjernike šibenske dijeceze imendan crkve natice bio je uvijek svečan dan. Sa blagdanom sv. Jakova od stoljeća spojena su još dva gradska blagdana naime sv. Ane i zaštitnika grada sv. Krstofora. Kroz sva tri gradska blagdana biće dakle proslava 500 godišnjice naše bazilike. Pohvalnom inicijativom šibenske općine konstituirao se je gradski odbor za ovu proslavu. On je uzeo brigu da raznim priredbama, kroz dane 25., 26. i 27. jula, privuče što više stranaca u grad, i da ova svečanost i sa kulturne strane što sjajnije uspije. Uz gradske svečanosti održaće se u prvom redu crkvene, kojima je cilj da okupe pod svodove velebnog hrama, u tako vanrednoj i rijetkoj prigodi, koli građane Šibenika toli vjernike ove dijeceze i zadarske e da se svi skupa poklone Bogu, na čiju slavu je podignuta veličanstvena bazilika i da uzveličaju *Isusa Krista u Presvetoj Euharistiji*, te obnove svoju vjeru i kršćanski život. Proslava 500 godišnjice šibenske katedrale mora da bude sjajna manifestacija vjerske svijesti i odanosti katoličkoj crkvi i Papi. Jakov je svoju ljubav i privrženost Kristu zapečatio svojim mučeništvom, prvi od apostola dao je velikodušno svoj život za

Kristovu vjeru. Slava apostola naše katedrale mora da bude slava Kristova. Ljepše se nemože zamisliti ovu svečanost nego da ona bude velebno Euharističko slavlje, dani žarke molitve, poklona Euharističnom Spasitelju. Naš grad i biskupija upotrebiće jubilej svoje katedrale da održi *Euharistički kongres* na 25. i 26. jula. Krasno li će biti viditi građane i seljane okupljene oko stoljetne katedrale gdje n ole od Euharističkog Boga pobjedu svetoj crkvi, širenje kraljevstva Božjeg na zemlji, i sreću i napredak svojoj državi! Po svim crkvama slavice zvona osam dana prije da navijeste vjernicima ovu svečanost. Po svim župama šibenske dijeceze mora se ove godine na osobito svečani način svetkovati dan sv. Jakova. Katedrala je majka svih crkava u biskupiji pa se slava njena tiče svih crkava koje su njezine kćeri. Istog dana uvečer počinje euharističko slavlje u katedrali izloženjem Presvetog Sakramenta, koji će ostati izložen na klanjanje vjernicima kroz cijelu onu noć. O ponoći biće svečana Misa a od zore slijediće tihe mise, opća pričest djece, pričest odraslih, javno zborovanje i svečani pontifikal. Po gradskim crkvama biće tog dana svečana služba Božja i propovijed. Popodne biće po gradu velika terforička procesija. Na 27. jula, blagdan sv. Krstofora zaštitnika grada, biće u bazilici svečana služba Božja, pontifikal i sv. krizma. O svim svečanostima biće čim prije objelodanjen posebni program.

PROCESIJA PRESV. SRCA ISUSOVA. — Prema drevnim običaju biti će procesija sa kipom Srca Isusova dne 28. VI. u 6 sati po podne sa slijedećim rasporedom: 1. Barjak božanskoga Srca Isusova; 2. Muškarci; 3. Mali Podvornici Presv. Sakramenta sa svojom zastavom; 4. Djeca sa trideset i tri zastave božanskog Srca Isusova; 5. Djevojačka škola svete Luce sa svojom zastavom; 6. Bratovština „Križarica“ i Djevojačko Društvo Srca Isusova sa svojom zastavom; 7. Hrvat. Kat. Prosvj. društvo „Zora“ sa zastavom „Gospa od Milosti“; 8. Treći Red; 9. Milosrdne Sestre sv. Vinka; 10. Redovnice sv. Frane i sv. Dominika; 11. Glazba. 12. Svećensivo sa zastavom sv. Lovre; 13. Djevojčice sa cvijećem; 14. Prečasní don Niko Plančić sa asistencijom; 15. Kip Presvetog Srca Isusova; 16. Pobožni narod. Preporučuje se svima red i uzorno ponašanje. Majkama koje šalju djecu na procesiju stavlja se na srce, da im djeca budu pristojno i čedno odjevena. Umoljavaju se građani, da prigodom ove procesije okite svoje kuće zastavama i sagovima.

POBOŽNOST 15. SUBOTA. U do duću subotu, 27. t. mj. u crkvi sv. Dominika 15 započima omiljela i veoma raširena pobožnost 15 subota u pripravi pripravi svečanosti bl. Gospe od Ružarija za postignuće milosti. Jutrom u 6 s. sv. Misa, preko koje će slijediti zajednička sv. Pričest. Popodne u 7 1/2 ružarij, propovijed

odnosnog otajstva Ružarija i svečani blagoslov. — Bogoljupstvo u kojemu se bl. Djevojačica Marija najveće nasladije, i po kojem se potrebite duševne i tjelesne milosti najsjegurnije postižu jest bogoljupstvo „Petnaest Subota“. Prošloga vijeka, nalazeći se na smrti, pobožna djevojka Andela Masafra, ugleda najednom rasku gospodu tik svoga kreveta, kako iz dragocjenjene posude prosiplje petnaest cvjetova poput liljana, na svakom od njih napisano „Petnaest Subota“. Ukućani čuši to, odmah započese petnaest subota molenjem Ružarija i pričesćivanjem i zbilja petnaeste subote ustade potpuno zdrava. U tili čas — ova se pobožnost raširi svjetom i gdje god kršćanstva imade, obavlja se javno ili privatno ova pobožnost — a milosti neizrecive, ovim sredstvom dobivene, najočitijim su dokazom, koliko je Mariji mila ova divna pobožnost. — Oprost. 1). Sva braća i sestre upisane u bratovštinu presv. Ružarija, ispovijedni i pričesćeni svake subote — ako se još k tome pomole u crkvi bratovštine na odliuku sv. o. Pape, mogu da dobiju u tri po volji subote potpuni oprost, a u ostalim subotama 7. god. i 7. četrdesetice. 2). Ostali pravovjernici mogu da dobiju uz gori navedene uvjete — jedne subote potpuni oprost — u ostalim pak 7 god. i 7 četrdesetice. Bogoljubnici Marijini upišite se dakle u bratovštinu prev. Ružarija — pomozite vašim dušama.

PRVA SV. PRIČEST I ALOJZIJEVO U CRKVI SV. FRANE! Već od davnih vremena bio je običaj da se čista i nevina djetinjska

srca po prvi put nahrane kruhom andeoskim na blagdan uzor mladića Alojzija. Tako je bilo i ove godine. Rano u nedjelju skupilo se je u školskom dvorištu kod crkve sv. Frane oko 200 prvopričesnika. Sreća i radost čitala im se je na licu. U 7 s. započeo je sv. misu preuzv. dr. J. Mileta biskup, preko koje krasno oslovio mlade prvopričesnike i pričestio ih. Pričestila se je još i brojna školska mladež i mnogi su roditelji ganuti prisustvovali svečanom činu. Iza svečanosti prvopričesnici zajedno s preuzv. biskupom fotografirase se. Poslije podne u 5 s. bio je blagoslov s Presvetim za vrijeme kojega mladi sretnici posvetiše se Isusu Kralju. Iza blagoslova g. Don Frane Grandov-vjeroučitelj podijelio je spomen slike i time bio je iscrpen program tog velikog dana. — Prisutnik.

RIJETKA SVEČANOST U CRKVI SV. LOVRE. Dan 21. lipnja bio je određen za blagoslov barjaka u čast Gospe od Milosti što šibenska dobročiniteljica darovala crkvi sv. Lovre. Zautavu su krasno izvezle čet. Škoiske Sestre u Mariboru. Još prije blagoslova mnoštvo se je svijeta sakupilo da vidi tu krasnu zastavu i prisustvuju sv. činu. Misu su pjevale članice Ceciljanskog zbora pod dirigovanjem O. Bernardina Buljevića. Da ovaj događaj ostane trajniji u spomenu, Preuzv. biskup dr. Mileta je izvršio čin blagoslova i držao lijepo prigodno slovo. Istaknuo je povijesnu činjenicu, kako su Franjevci u našem narodu bili uvijek pod okriljem Majke Božje, čuvari vjere i narodne slobode, te kako su god. 1649. ne mogući više trpjeti ropstvo polumjeseca, skupili narod od 10 hiljada porodica, da ne gine od mača i harača, povelj ga k moru i smjesili u utvrđeni Krešimirov grad. Dirljivo je Preuzv. Biskup potakao prisune vjernike, da se iznova preko ove slike i zastave stave pod okrilje Marijine zastave i obrane, da ostanu stalni u vjeri naše sv. katol. Crkve i poslušni njenom poglavaru sv. Ocu Papi.

Pismo iz Omišlja.

Omišalj je proslavio dne 14. o. mj. 30 godišnjicu opstanka posujilnice, 27 godišnjicu bolesničkog potpornog društva sv. Antuna, 10 godišnjicu ribarske zadruge te 5 godišnjicu gosp. trgov. društva.

Došao je sam preuzv. biskup Dr. Srebrnić glavom u Omišalj samo radi toga da im čestita na uspjehu, što su ga na temelju međusobne bratske sloge i ljubavi pomoću svojih četirih gospodarskih zavoda polučili. Na otocima i daleko po našem primorju jesu, ako izuzimamo gradove, oni jedini, koji su si u svome krugu iz vlastite snage osnovali i brojno razvili na korist općeg dobra u zavičajnom mjestu ove zadruge. Nema odraslog Omišljanina, koji ne bi barem jednom društvu pripadao. Sve je ovo preuzv. biskup istakao u svom govoru što donasamo na drugom mjestu našeg lista. U jutro je bila velika procesija iz mjesta u crkvicu sv. Duha, gdje je bila sv. Misa za sve pokojne članove. Iza sv. Mise u 10 sati, mjesni župnik dakan preč. g. Fugošić držao je na javnom trgu predavanje o zadrugarstvu. O podne je bio banket za uzvanike a popodne javno zborovanje. Govorili su još sreski načelnik Zoković i općinski tajnik Turati. Na koncu pokrovitelj proslave preč. Fugošić zahvalio se svima, jer je proslava zaista lijepo ispala.

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30 — Za inozemstvo dvostruko Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOSO FELICINOVIO, šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i tiskarne: šibenik, Pošt. pretinao 17. — štampa: Pučka Tiskara, braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić